

Η κρίση: από τον Μέγα Αλέξανδρο στην ...Κοκκινοσκουφίτσα (Δημήτρης Νατσιός, Δάσκαλος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 28 Απριλίου, 2010

Αύγουστος του 2004, παραμονή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου• [έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων](#). Τα νιάτα του κόσμου, συναθροίζονται στο «κλεινόν άστυ». Το ολυμπιακό ιδεώδες, το αρχαίο, αθάνατο πνεύμα επιστρέφουν, μετά από εκατό και πλέον έτη, στην κοιτίδα τους.

Τίποτε δεν σκιάζει την γιορτή του αθλητισμού. Τα ΜΜΕ εκπέμπουν προς πάσα κατεύθυνση την αισιοδοξία, την χαρά, για το σπουδαίο επίτευγμα. Όλοι καμαρώνουν.

Η σεμνή και ταπεινή κυβέρνηση «του Κωστάκη του οκνού», γιατί σ' αυτήν έλαχε η τιμή της αποπεράτωσης των έργων και η δόξα της τελετής έναρξης. Η πρώην εκσυγχρονιστική του «αρχιερέα της διαπλοκής», γιατί ανέλαβε το υπερφίαλο εγχείρημα.

Ο λαός, το ζαλισμένο κοπάδι, εθελοντικά πανηγυρίζει, ηδονίζεται σαν τις μύγες του γνωστού αισώπειου μύθου. «Εν τινι ταμείω μέλιτος εκχυθέντος μυΐαι προσπτάσαι κατήσθιον, διά δε την γλυκύτητα του καρπού ουκ αφίσταντο. Εμπαγέντων δε αυτών των ποδών ως ουκ ηδύναντο αναπτήναι, αποπνιγόμεναι έφασαν: άθλιαι ημείς αι δια βραχείαν ηδονήν απολλύμεθα».

Δηλαδή: «Μέσα σ' ένα κελάρι χύθηκε μέλι και κάτι μύγες έπεσαν με τα μούτρα πάνω του και το έτρωγαν και από την πολλή γλύκα δεν ξεκολλούσαν από τον καρπό. Τα πόδια τους όμως κόλλησαν (στο μέλι) και, καθώς δεν μπορούσαν να πετάξουν, πνίγονταν. Και τότε είπαν: δυστυχισμένες εμείς που χανόμαστε για μια σύντομη ηδονή». Ο ηδονισμός και η «μελοφαγία», βεβαίως, εκ της κρατικής χύτρας, βάσταξαν περίπου τριάντα χρόνια. Άλλοι με μικρό και άλλοι με τεράστιο κοχλιάριο (κουτάλα) απομυζούσαν το παχυθέν με δανεικά, πανάκριβα άχυρα ημιθανές κρατικό πτώμα. Και τώρα; Θρήνος, κλαυθμός και οδυρμός και στεναγμός και λύπη/ θλίψις απαρηγόρητος έπεσε τοις Ρωμαίοις». Από καμάρι και καύχημα της Οικουμένης, περίγελως και ρεζίλι των σκυλιών.

Τι φταίει και καταστήσαμε σαν τις παχιές μύγες του μύθου και όλοι μας ποδοπατούν; Η εύκολη απάντηση, η αβαθής και ρηχή, είναι οι πολιτικοί και όλα τα σκύβαλα και τα παράσιτα που τους δορυφορούν.

Το θέμα είναι ότι οι πολιτικοί της πατρίδας μας πάντοτε, οι πλειονότητά τους, τέτοιοι ήταν. Διαβάζοντας τους επιφανείς τους Ελληνισμούς - Μακρυγιάννη, Παπαδιαμάντη, Θεοτοκά, Σεφέρη, Ελύτη, Κόντογλου - ανιχνεύεις την ίδια αποστροφή για τους πολιτικούς. Από την δολοφονία του Καποδίστρια και εντεύθεν ο λαός τους αναθεματίζει. Ο ίδιος όμως λαός, πάντοτε ευκολόπιστος και πάντοτε προδομένος, έστηνε τρόπαια ηρωισμού και ομοιοίας, στους Βαλκανικούς, στο Σαράντα, στην Εθνική Αντίσταση, στην απαλλαγή από την καταστροφική Χούντα των Απριλιανών. Κι αυτό γιατί παρέμεινε αλώβητο το βαθύτερο ήθος του, το φιλότιμο δεν είχε πληγεί από τα φθοροποιά παραδείγματα των πολιτικών.

Τώρα όμως πώς φτάσαμε στην εξαχρείωση του δημόσιου και ιδιωτικού ήθους; Γιατί «το της πόλεως ήθος ωμοιώθη τοις άρχουσι» σύμφωνα με τον αείχλωρο λόγο του Ισοκράτη; Πώς, έξι χρόνια μετά το εμποροχυδαίο «ολυμπιακό» γλεντοκόπι και την συνοδό ευφορία και εθελαπάτη του λαού, καταλήξαμε στην τρομακτική «βοή των πλησιαζόντων γεγονότων»;

Η απάντηση είναι ότι βιώνουμε την αρχή της οικονομικής κρίσης, αυτό λέγεται, αυτό πιστεύουμε. Μήπως όμως βρισκόμαστε στην αρχή του τέλους μιας άλλης κρίσης;

Μήπως η οικονομική κατάρρευση είναι η οδυνηρότατη και τρομακτική συνέπεια της τριαντάχρονης πνευματικής, ηθικής, κοινωνικής κρίσης - πανωλεθρίας, που προηγήθηκε;

Ονειροφανταζόμαστε την ταχεία έξοδο από την οικονομική κρίση. Ναι, να βγούμε, ο λαός μας θα τηγανιστεί, θα γονατίσει, ποιος δεν το θέλει, αλλά να επιστρέψουμε σε τι; Στην σπατάλη, την ασυδοσία, τον ηθικό εκπεσμό, την δανειοσυντήρηση, (διακοποδάνεια, εορτοδάνεια), την αναξιοκρατία, τον τηλεοπτικό κανιβαλισμό, την διάλυση παιδιών και Παιδείας, τον παρασιτικό καταναλωτισμό και μύριες άλλες μάστιγες και καρκινώματα που σάπισαν και σαπίζουν κυριολεκτικά την ψυχή του λαού; Αυτό είναι το υγιές που αναπολούμε ότι χάσαμε και θέλουμε να επιστρέψουμε; Μήπως για μια τέτοια επιστροφή ισχύει το ευαγγελικό «...κύων επιστρέψας επί το ίδιον εξέραμα και υς (=γουρούνι) λουσαμένη εις κύλισμα βορβόρου»; (Α΄ Πέτρ, Β΄, 22).

Ζούσαμε δεκαετίες μια βαθιά, πρωτόγνωρη, ύπουλη (κρυφοδαγκανιάρια θα έλεγε ο Κόντογλου) κρίση, που η ξαφνική ευζωία δεν μας άφησε να την αντιληφθούμε. («Παχεία γαστήρ ου λεπτόν τίκτει νόον», το γεμάτο, παραχορτασμένο στομάχι εξουδετερώνει την λεπτή, την καθάρια σκέψη, κατά τον Μ. Βασίλειο).

Οι διεφθαρμένες «ελίτ - αλήτ» μετάγγισαν, μέσω των ακόλαστων τηλεοπτικών καναλιών, την ευτέλεια και την προστυχιά, σε μια ελληνική κοινωνία που μόλις είχε προλάβει να επουλώσει τα δεινά της καταστροφικής δεκαετίας του '40 και της «γύψινης» επταετίας. Στις αρχές της δεκαετίας του '80 «χύθηκε το μέλι στο κελάρι» και ριχτήκαμε με τα μούτρα. Πάχυναν τα σώματα πάχυναν και οι ψυχές.

(«...επαχύνθη γαρ η καρδιά του λαού τούτου»). Αρχίζει η κρίση. Εύκολος και άκοπος πλουτισμός, καλοπέραση αναιτιολόγητη, εκφυλισμός, ηδονοθηρία, πολιτικοί σαλταδόροι. Σύνθημα «να περνάμε καλά» το οποίο αντικατέστησε και τους τυπικούς χαιρετισμούς. Τα πάντα καταρρακώνονται, όλα επιτρέπονται άνευ ορίων και χαλινού. Η Κίρκη έκανε το «θαύμα» της. Ο αξιοπρεπής, ο έντιμος, ο ολιγαρκής, ο φιλόπατρις, οι αφανείς σημαίες, οι οποίες κρατούσαν και τιμούσαν γενεές Ελλήνων, υπεστάλησαν, κάποιιοι τις έκαιγαν κιόλας.

Μία παρένθεση, συναφής με το θέμα: Οποιος παρακολουθήσει την πορεία των βιβλίων γλώσσας του δημοτικού σχολείου από το 1975 και εντεύθεν, διαπιστώνει τι ακριβώς συνέβη, την αντιστροφή, τον ευτελισμό των αξιών. Τα βιβλία εξεικονίζουν εναργέστατα τα στάδια της κοινωνικής μετάλλαξης. Παράδειγμα. Γλώσσα ΣΤ΄ δημοτικού. Πώς αντιμετωπίζουν τρεις γενιές «αναγνωστικών», την ιστορία του Μ. Αλεξάνδρου. Τα προ του '80 περιέχουν το εξαιρετικό ποίημα του Δροσίνη «Ζη ο βασιλιάς Αλέξανδρος;» και ένα δροσερό επεισόδιο μεταξύ Αλεξάνδρου και Φωκίωνα, από τους παράλληλους βίους του Πλουτάρχου. Του '80 και εντεύθεν ένα κείμενο για τις ανασκαφές της Βεργίνας. Στα νεότερα, τα νεοταξικά ο Μέγας Αλέξανδρος επανέρχεται. Αλλά πώς; Στο τετράδιο εργασιών της Στ΄ δημοτικού, β΄ τεύχος (σελ. 39), ζητείται από τους μαθητές να γράψουν μια φανταστική περιπέτεια στην οποία πρωταγωνιστούν ο Μ. Αλέξανδρος, ο Καραγκιόζης και η ... Κοκκινοσκουφίτσα. Έτσι ακριβώς: Μέγας Αλέξανδρος και Κοκκινοσκουφίτσα.

Τι να σχολιάσει κανείς; Έγιναν οι αξίες σκουπίδια και τα σκουπίδια αξίες. Τριάντα χρόνια παραλυσίας, μπουκωμένοι από ψευτοαγαθά, κολλημένοι στο «μέλι» της με κάθε τρόπο απόλαυσης, χωρίς πίστη, χωρίς παράδοση, συμπαραλιάζοντας οικογένειες, και τώρα, «άθλιοι εμείς...απολλύμεθα», στα νύχια «Προστατών». (Μόνο η Ελλάς και οι...λεγάμενες έχουν προστάτες, έλεγε ο Ροΐδης). Ίσως τώρα που καταστρεφόμαστε οικονομικά βγούμε από την κρίση.

«Ει μη ταχέως απολώμεθα, ουκ αν εσώθημεν», αν δεν καταστραφούμε δεν θα σωθούμε, έλεγε ο ιστορικός Πολύβιος κατά την περίοδο της Ρωμαϊκρατίας ή κατά τον Γέροντα Παϊσιο νομίζω, «αν δεν ξεραθεί η λίμνη δεν ψοφούν τα βατράχια», όπου βατράχια τα πάθη και λίμνη, το τέλμα που τα εκτρέφει και τα εκθηριώνει.

Νατσιός Δημήτρης
δάσκαλος-Κιλκίς

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: "Ρεσάλτο")